

Anordning. Jeg bragte Sagen frem i det høitærede Folkething, og jeg opnaaede da, at Ministeren her maatte indrømme, at hvis de Paagjældende vilde gjentage deres Ansøgning, skulde der fra hans Side Intet være iveien for at bevilge den. Hvis der imidlertid i den kongelige Anordning eller i Sognebaandslovningsloven havde staaet en Bestemmelse som den, der staaer i Epibsen for nærværende Lovudkast, er det et Spørgsmaal, om jeg vilde have kunnet opnaae det Resultat, som jeg opnaaede. Jeg troer det ikke, thi Ministeren kunde da ganske rolig have skudt sig ind under denne og kunde have sagt: Det er ved Biskoppens Erklæring godtgjort, at der ikke er Trang hos Bedkommende til at benytte den Ret, som Loven omhandler. Af denne Grund har jeg tilladt mig at stille mit Endringsforslag, og hvis det vedtages, vil Loven altsaa komme til at lyde saaledes: „Oprettelsen af Valgmenigheber indenfor Folketirken kan af Regjeringen tilstedes og de saaledes dannede Menigheder altsaa anerkjendes som Led af Folketirken under følgende Betingelser“ o. s. v. Man vil see, at der ikke mangler det Allermindste, og at det altsaa ingen Betydning har, at den af mig foreslaaede Sætning udgaaer, forudsat, at man ikke vil lægge den Betydning ind deri, at det ikke er Bedkommende selv, som ved at opfylde de i Loven stillede Betingelser skulle godtgjøre, at der er Trang til Loven. Lægger man ikke denne Betydning ind i disse Ord, vil der Intet mangle i Loven, men den vil i alle Maader blive tilfredsstillende for Regjeringen. Det forekommer mig ogsaa, at den høitærede Ministers Stilling til Loven vil blive renere og klarere, naar det udtrykkelig er udtalt i den, at forsaavidt de Betingelser, som Loven stiller, ere fyldestgjorte, er det dermed godtgjort, at Trangen er tilstede. Jeg tillader mig derfor at anbefale dette Endringsforslag, thi jeg ikke troer, at Loven derved i nogensomhelst Maade vil blive tilfredsstillende eller vil fyldestgjøre de Krav, som billigtvis kunne stilles til den, men jeg høier mig for de Omstændigheder, som bleve fremhævede af den ærede Ordfører. Jeg skal imidlertid afvente den høitærede Kirke-ministers Svar paa, hvad jeg her har tilladt mig at udtale.

J. M. Hansen: Jeg har som Medlem af Udvalget ikke kunnet tilraade Thinget at stemme for nærværende Lovforslag, saa lidt som jeg selv kan gjøre det. I Erklæringen har jeg kortelig anført de Grunde, der gjøre mig det umuligt at stemme for Forslaget, nemlig at jeg antager, at Loven ikke vil kunne finde nogen Anvendelse undtagen paa en Tid, hvor vi have en Regjering, der er overordentlig velvillig stemt for Valgmenigheber, samt fordi man igrigt har opstillet saadanne Betingelser, som det er umuligt at opfylde for dem, der føle Trang til at danne en Valgmenighed. Jeg skal ikke nægte, at det overraste mig, da jeg erfarede, at Ministeriet, efterat det havde gjort Loven til et Cabinetsspørgsmaal, to Dage senere modtog en Lov som den nærværende, der ikke har Andet tilsælles med det Lovforslag, som det havde gjort til et Cabinetsspørgsmaal, end ene og alene Titlen; alt det Andet er noget heelt Andet end det, som her har ligget for. Jeg skylder Regnskab for Grunden til den Antagelse, at Loven ikke vil finde nogen Anvendelse, naar vi ikke have en meget velvillig stemt Minister; jeg skal, for at forebygge Misthøining, sige, at jeg antager, at vi for Dieblisset have det, men Ingen veed, hvorlænge det vil være Tilfældet. Her staaer altsaa, at Regjeringen kan tilstede, at der dannes Valgmenigheber under følgende Betingelser. Den første Betingelse er da, at 20 Familiefædre skulle godtgjøre, at de have forskaffet sig en Kirke, der er forsynet med alt Fornødent til almindelig Gudstjeneste og de øvrige kirkelige Handlinger. 20 Familiefædre skulle altsaa, forinden de ride det Fjernet om, hvorvidt de ville faae Tilladelse til at danne en Valgmenighed, bygge en Kirke og indrette alt Fornødent, som fordrer til Gudstjenesten. Siger Regjeringen da Nei, kunne de ride Alting ned igen, og saa have de givet deres Penge ud alene for at faae et Nei af Regjeringen til Dannelsen af en Valgmenighed. Den næste Bestemmelse, som vil bevirke, at en mindre velvillig Regjering ikke benytter Loven, er den, at ikke alene skulle de Bedkommende være enige med en Præst af Folketirken, som ikke har nogen Ansættelse i denne, om at være deres Præst, men de skulle ogsaa have søgt og faaet kongelig